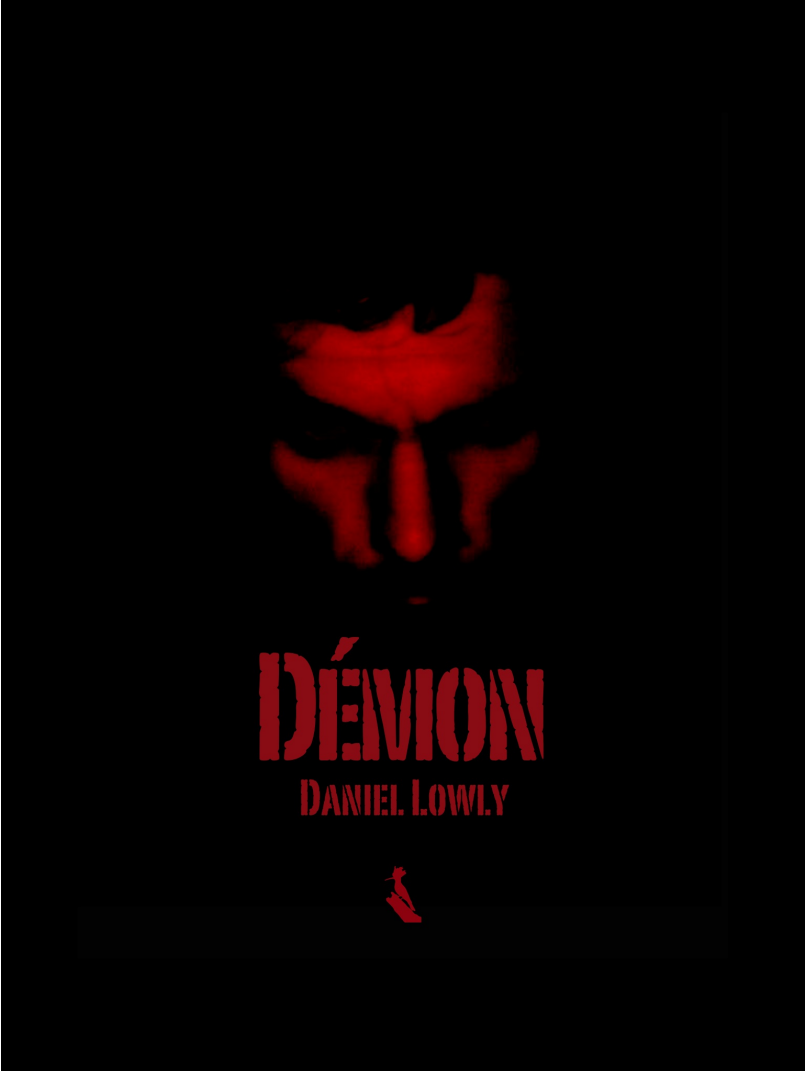

DÉMON

DANIEL LOWLY

Daniel Lowly

Démon

2013

Venované synovi Danielovi

Autorské práva

Dielo Démon napísal © [Daniel Lowly](#), MMXIII; Obálka: © [Druska Books](#), MMXIII; Vydavateľ elektronickej knihy: © [Druska Books](#). Jazyková korekcia: © Martina Zacharovská, MMXIII.

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89646-42-5

Pod'akovanie

Veľké ďakujem, patrí v prvom rade mojím drahým najbližším. Mojej drahej polovičke a mame našich dvoch krásnych detí zároveň. Som im nesmierne vďačný za ich podporu a trpezlivosť v čase, keď vznikala táto kniha.

Obrovské ďakujem patrí môjmu vydavateľovi, výbornému manažérovi a autorovi obalu knihy, Mgr. Petrovi Druskovi.

Ďakujem veľmi pekne Martine Zacharovskej za korektúru a gramatickú úpravu textu.

V poslednom rade moje najväčšie ĎAKUJEM, patrí vám, mojím milovaným čitateľom. Nebyť vás, nemalo by význam písať...

Fakty

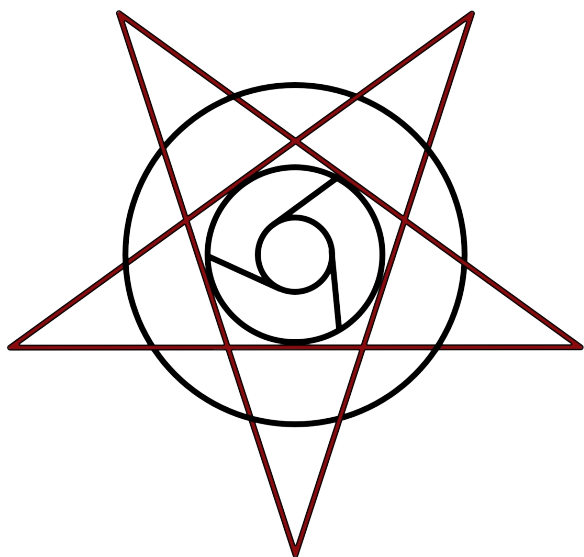
- Lindisfarne , Holy Island, ruiny kláštora. Založený v roku 635 sv. Aidanom. V roku 793, vyplienený Normanmi, Anglicko
- John O'Groats – osada nachádzajúca sa na severnom pobreží Škótska
- Orknejské ostrovy – škótske súostrovie. Zo sedemdesiatich ostrovov je obývaná jedna tretina z nich
 - ostrov: Sould Ronaldsay, prístavné mestečko Burwick. Tretí najväčší ostrov.
 - ostrov: Mainland, prístavné mesto Kirkwal. Najväčší spomedzi ostrovov. 75% populácie žije práve tu.
- Shetlandské ostrovy - najsevernejšie územie Škótska. Spomedzi stovky ostrovov je obývaných 16.
 - prístav Lerwick – prístavné mesto, najväčšie na ostrovoch.
 - Scalloway, ruiny hradu – postavený v roku 1600, grófom Patrickom Stewartom
- Faerské (Ovčie, Vzdialené) ostrovy – súostrovie ležiace v severnom Atlantickom oceáne. Nachádzajú sa približne v strede medzi Islandom a Nórskom.

Tvorí ho 18 ostrovov.

- ostrov: Suduroy, Hvalba - osada známa predovšetkým lovom veľrýb tzv. grindadráp
- ostrov: Lítla Dímun – najmenší neobývaný spomedzi ostrovov. Jeho rozloha: 0. 82 km², najvyšší vrch – Rávan (414m)
- Callanish stones (v blízkosti osady – Callanish) – západné pobrežie ostrova Lewis. Monument z megalitov, pripomínajúci pokrivený keltský kríž. Doba vzniku cca: 2900 – 2600 p.n.l. Vonkajšie Hebridy, Škótsko

„Zlo potrebuje k svojmu víťazstvu jedinú vec. Aby dobrí ľudia
nerobili nič.“ – Edmund Burke

Symbol

Anotácia

Nič neotrasie človekom natoľko ako stretnutie so Zlom. Ani láska nie. Tá totiž city hladí ako nežná ruka matky. Zlo ich však rozožiera, rovnako ako hrdza kov.

Čeliť zlu, to chce guráž. Čeliť Diablovi, to je odhodlanie vstúpiť do konfliktu s nasadením vlastného života. Je to boj, ktorý nepozná kompromisy. Pozná iba víťaza a porazeného.

Aj v tomto príbehu poniektorí zvíťazili, iní padli až na dno čohosi, čo je opakom ľudskej dôstojnosti.

Nuž, všetko je o voľbe. Takto to už v živote býva...

Prológ

Až sa dovŕši tisíc rokov, bude satan uvoľnený zo svojho väzenia a vyjde, aby zvädzal národy, ktoré sú na štyroch uhloch zeme...

Zjv 20, 7-8

Apokalypsa – slovo dostatočne mocné na to aby pri jeho vyslovení telom človeka prebehli zimomriavky a nenechali ho chladným ani v tých najtajnejších zákutiach jeho vnútra.

Veru... „prisilná káva.“

Isteže, nie je mojím zámerom strašiť ľudstvo prírodnými živlami, katastrofami či nebudaj stretom našej Zeme s obrovským meteoritom. Nie, mojím zámerom nie je uberať sa týmto smerom.

To čo chcem, je pohliadnuť do zrkadla nastaveného vlastným svedomím a pokúsiť sa hľadať odpoveď na otázku - Aký v skutočnosti som/sme?

Milý čitateľ/ka, drahý priateľ/ka...

V tejto chvíli nie je podstatné, či si človekom veriacim. Nie je mojou prioritou skúmať či veríš v nesmrteľnosť duše, alebo v posmrtný život ako taký. Nech už máš na to akýkoľvek názor, jednu vec nepoprieš...

Existenciu zla!

Zrejme tušíš, akým smerom sa chcem uberať. Áno - apokalypsou svedomia, akousi časovanou rozbuškou číhajúcou na naše vnútro, zmýšľanie, či životné postoje. Pamätaj! Otvoriť srdce zlu, znamená zanechať dobro. Zanechať dobro, znamená zahodiť dar – darujúcemu priamo k nohám a odmietnuť jeho láskavú dlaň. Nech už je tým darcom ktokoľvek. Boh, alebo samotný život.

Pokušenia, nástrahy, extrémny liberalizmus, či voľnomyšlienkarstvo ... áno, to sú zdroje nákazy duše, staré ako sám svet. Číhajú a oberajú nás o pokoj. Vírusy rozkladajúce svedomie ako HIV organizmus.

Nuž, drahý priateľ/ka zamysli sa!

Otvoríš zlu cestu dokorán, alebo chceš nahliadnuť iba zo zvedavosti? Pozor! Nie všetko sa dá vrátiť späť! ... či zostaneš v monogamnom vzťahu s dobromyseľnosťou a dopraješ svojmu vnútru „pokoj?“

Máš život vo vlastných rukách!

Nie zbytočne sa predsa vraví: „Každý sme si strojom vlastného šťastia...”

Bud' obozretný/á!

Šelma nikdy nespí! Bdie a čaká... Ver mi! Až zacíti tvoju slabinu, čo len malú ranku - skočí bez zaváhania a roztrhá ťa na kusy! Zlo má mnoho podôb. A je strašné!

Britské ostrovy, ...okolo roku 780 n. l.

Územie ostrovov bolo rozdelené na sedem kráľovstiev: Wessex, Mercia, Northumbria, Východné Anglicko, Sussex, Essex a Kent. Kráľovstvá líšiace sa rozlohou, či už väčšie alebo menšie, bojovali medzi sebou odjakživa. Anglovia, Sasi, či Jutovia. Snahou každého z nich bolo: posunúť hranice, získať rešpekt iných kráľovstiev a upevniť moc.

Dôvodov bolo tiež hneď niekoľko: náboženské, politické, no v prvom rade z čisto ľudského hľadiska toho-ktorého kráľa – zvlášť egocentrické.

Aj napriek bojovým výpravám si šľachtici dokázali preukázať akú-takú úctu a svojich protivníkov odprevádzali zo sveta spôsobom prinajmenej dôstojným ich stavu, respektíve vznešenosti rodu.

Ich boj sa však nedal ani len vo sne porovnať s plienením a tiel-rvúcim besnením, ktoré v jedno chladné ráno, na vlastnej koži pocítili obyvatelia jedného spomedzi týchto kráľovstiev...

autor

1. část

Československo

1. kapitola

PRAHA, nábrežie Vltavy ... pred polrokom

December, 16. 30 hod.

Bolo pomerne teplé zimné popoludnie. Na pobreží rieky bolo v tejto chvíli rušnejšie než obvykle.

„Vieme, kto to je?“ spýtal sa šéf oddelenia kriminálnej polície podriadeného.

„Žiaľ, nie,“ odpovedal, čupiac nad mŕtvym telom neznámeho muža s čiernou páskou pokrývajúcou ľavé oko. Obeť bola vo veku približne šesťdesiat rokov.

„Čo doklady?“

„Nič... iba toto,“ odpovedal a natiahol ruku.

Ostrielaný kriminalista od čupiaceho muža prevzal igelitové vrečko s rozmočeným lístkom vo vnútri.

„Letenka?“

„Áno, avšak o čokoľvek vpísané perom, sme prišli. Žiaľ. Atrament...“

„Ako dlho je po smrti?“

„Pár hodín!“ pripojil sa k dialógu súdny lekár.

„Pár hodín?“

„Určite! Pokožka tela ešte nevykazuje výrazné posmrtné znaky spôsobené dlhodobejším úmrtím.“

„Počkať,“ podotkol hlavný vyšetrovateľ hľadiac na vodou zničenú letenku. „Ma... made in En...,“ snažil sa prečítať drobné tlačené, červené písmo v jej spodnej časti.

„...vyrobené v Anglicku,“ skočil mu podriadený do reči a pokračoval hľadiac do notesu s poznámkami, „v londýnskej tlačiarňi Print - W. Moore & Son, 1-005-23-7...“

pravdepodobne registračné číslo. Už som to vylúštil.”

„Nepochybne, ďakujem... “

„O pečiatky dátumu odletu a priletu sme prišli rovnako. Ako vidíte, zostali po nich len machule.”

„Takže máme hovno! Neznámy muž, nikto nevie odkiaľ, ani kedy priletel, nepoznáme jeho národnosť... vôbec nič.”

„Snáď zostáva jediné... čakať! Až niekto ohlási jeho zmiznutie.”

„V to dúfam! V opačnom prípade skončí v neoznačenom hrobe v kúte cintorína!”

„Nuž, jediné čo aspoň môžeme zistiť je príčina smrti. Výsledky budú po pitve. Bud' sa utopil...”

„...alebo mu niekto pomohol,” skočil šéf kriminálneho oddelenia lekárovi do reči.

„... alebo je aj tretia možnosť. Mŕtveho ho už do rieky iba pohodili,” dodal lekár a pokračoval: „to nám však už prezradia jeho pľúca!”

„Čo to oko?”

Obhliadajúci lekár mierne nadvihol pásku. „Zrejme staršie zranenie...”

„Z vojny?”

„Ťažko povedať. Súdiac však podľa jaziev okolo, následok po črepine granátu by som vylúčil. Skôr to vyzerá na škrabance po pazúroch nejakej šelmy, alebo dravého vtáka. Viečko bolo úplne dotrhané. Nech ho už napadlo čokoľvek, na oko oslepol takmer okamžite.”

Nadriadený kriminálneho oddelenia, držiac igelitové vrečko s rozmáčanou letenkou prikývol a gestom ruky jednému z členov štátnej bezpečnosti naznačil, aby telo zakryl.

... o hodinu neskôr, 17. 30 hod.

Z dverí historickej budovy archeologického múzea vyšiel doktor Eduard Mareš. Schádzal dolu schodmi oblečený v dlhom šedom plášti s elegantným klobúkom na hlave a čiernou koženou taškou v ruke. Pred múzeom mal zaparkované auto, do ktorého nasadol.

... o tridsať minút neskôr

Edy zaparkoval auto pred domom, vystúpil a prešiel krížom cez ulicu. Otvoril vchodové dvere trojposchodovej staršej budovy a vošiel dovnútra.

Vstúpil do bytu a rozsvietil.

Na podlahe priamo pod nohami zbadal obálku. Otočil sa, vrátil sa na chodbu pred dvere a hľadel cez zábradlie na schodisko, či niekoho nezbadá. Po chvíli však vystrúhal zjavne prekvapujúcu grimasu a vrátil sa späť do bytu. Zdvihol obálku. Sňal si z hlavy klobúk a plášť zavesil na drevený vešiak, stojaci v rohu predsieni.

Vstúpil do izby. Podišiel ku konferenčnému stolíku a nalial si do pohára koňak. Sadol do kresla, dal si jeden hlt a zadíval sa na neznámu zalepenú obálku. Perom bolo na nej napísané: FOR MY FRIEND... (Pre môjho priateľa...)

Edy zvažnel. Otvoril ju a vybral z nej už podľa vzhľadu zopár značne starých listov, napísaných v latinčine. Opäť si odpil z koňaku, preložil si nohy jednu cez druhú a v tichosti sa pustil do čítania...